

szijj ferenc

abszint

Alig hagyta el a vonat az országot, máris kifiláldt tőle jelenetek meg az ablakban. Valóságos lájzfolyam, gondolta Herbert. Elvett a "kétségbeesett ifjú" levelét.

A Szabadiógpártok Hazafeléi Szövetségének II.

Kongresszusára utazott. His párt a miénk, ezért utazom csak én. Csak rám van keret, gondolta még korábban. Fesztőben volt a felelősségével.

Hisztekt Uram! Szántóföldek. Megtanultam már, hogy a bűnöst nem szabad azonosítani tettével, ezért egy másik, kevésbé kifejezés helyett ezt írom ide: győltöm a falfirkálást. Egy patak, szántóföldek. Lávoltat dombok látszanak. Találkozom vele eleget, de a firkálással nem hozott még össze a sors, legfeljebb nagy valószínűséggel megjelölhetem azokat, akik lehetőségük firkálók (falfestők, vasók, zöröpisztolyozók, ferskendezők stb.). Az is lehet, vasútállomás. Idu, az a késői óra nem is lenne olyan megvilágosító, mint a szabadságharc az akció végrehajtójával, gyászruhás férfi.

A férfi, aki gyászruhát viselt, belépett a fülkébe, táskáját letette az ülésre, és leült az ajtó mellé. Aztán átült a táska másik oldalára, közelebb az ablakhoz, Norberttel majdnem szemben.

Nach Wien? -- kérdezte szomorúan.

Ja -- válaszolta Norbert. Eszébe jutott, hogy a férfi esetleg magyar is lehet, idegenbeszakadt, de ezt milyen nyelven kérdezte meg. Kinézett az ablakon.

Sind Sie Österreicher? -- fordult vissza a férfihoz.

Ja -- válaszolta a férfi. Wen trauern Sie, wer ist Ihnen gestorben, was für ein Trauerfall ist geschehen, mondogatta magában Norbert. Elcsomagolta a "készségbeesett ifjú" levelét. Brief eines in Zweifel geratenen Jungen, gondolta.

Haver, van nőd, kérdezte a részeg pasas az utcán,

nekem van egy lakásom, mondta,

oda fölviheted,

azt csináltok, amit akartok,

de most tényleg, te

egy rendes embernek látszol,

itt van a lakásom nem messze, Iekeres utca négy, ne menj

el, bazi meg, azt hiszed, hogy részeg vagyok, kérdezte, nem vagyok részeg, mondta, tudsz adni egy cigarettát, kérdezte.

A kongresszus soha nem látott biztonsági intézkedések közepette fog megnyílni. Nem ismétlődhetnek meg a tavalyelőtti tragikus események. Persze azóta a militáns környezetvédők jócskán teret vesztek, gondolta Norbert, és megéhezett. Elővette a szendvicset. Elválasztotta egymástól a két összeragasztott kenyérszeletet, és odanyújtotta őket a gyászruhás férfinak, felkínálva nemcsak az egyik kenyeret, hanem a választás lehetőségét is.

Nein, danke -- mondta a gyászruhás férfi Horbertre pillanva. Horbert újra összeillesztette a két kezét, és elkezdte őket enni. Mindjárt elveszi ő is az emiattól, gondolta. De a gyászruhás férfi a tájat figyelte. Nem szabad ennem, gondolta Horbert.

Indiánok, gondolta, már csak ez hiányzott. Fenyegetően lovacsoznak a vonat mellett, számuk egyre növekszik. Dehát miért nem gyorsít a mozdonyvezető, észrevehette már őket, gondolta. Hol vannak a cowboyok? Ez már az indiánok földje, gondolta. Hatalmukba fogják keríteni a vonatot. Két hallgató ember, gondolta, ketten elbánnának velük. Az indiánok nagy barátja, tudhattam volna. Mindjárt előrántja a mokkalást.

Bécsben közölte vele a szállodaportás, hogy a kongresszust áthelyezték Hamburgba, technikai okokból. A terroristák, gondolta Horbert. Kért a portástól egy menetrendet.

Der Zug fährt um 15 Uhr 20 ab. Ihre Fahrkarte -- mondta a portás, és átadta a menetjegyet.

Augenthal. Klementinendorf. A gyászruhás nő éppen vele szemben állt, együtt szálltak fel a vonatra még Bécsben, de ő nem nézett rá, hanem az ablakban elvonuló helynévtáblákat figyelte, miközben balkezevel félrehajtott fejét támasztotta alá. Hülyeség, nem kell bedőlni a gyászruhának. Ez a divat. Vagy a véletlen. Nem a véletlen a divat, hanem ez a véletlen műve. Biztosan a homlokomat nézi, hogy milyen nagy, sima, csak az ujjaimnál gyűrődik meg kissé a bőr, gondolta. Ezután szemét lecsukva a fejtámlának dőlt, arcára pedig könnyed, de komoly kifejezést öltött, legalábbis remélem, hogy könnyed de komoly a kifejezés, gondolta.

Bieröffner? Dosenöffner? Az más, gondolta. Bieraufmacher? Pedig tudtam én ezt valamikor, gondolta. Jóságos ég, gyógyszeres italokat fognak velem itatni, gyászruhás négerek vattatnak majd, aláírom a kompromittáló iratokat, ölben visznek ki vizelni, és nézik, aztán megmutatják, megdicsérnek, elárulom a hazámat, haza se mehetek soha többé, titokzatos baleset ér majd idekint, vagy esetleg elrabolnak, hazavisznek, és elítélnek, gondolta. Megfájdult a nyaka.

+

A polgármester személyesen fogja megnyitni a kongresszust. Beszélni fog a szabadidő megnövekedett jelentőségéről is korunkban, gondolta. Egyre nyugtalanítóbban lebegett előtte a kérdés, hogy ezúttal milyen irányvonalat jelöl ki a Nemzetközi Szövetség. A tavalyelőtti irányvonal nem nagyon vált be, a gyerekeken keresztül nem értünk el jelentősebb eredményt. Vajon mennyire kell ezt majd bevallani, gondolta. Kinézett az ablakon, eszébe jutott Klementina.

Zürich? -- kérdezte a hamburgi szállodában, a terroristák, gondolta. A portás átadta a menetjegyet.

+

Megivott három felest, de szinte meg se érezte. Felment Kálmánhoz, előjött a szobából Klementina is, úgy látszik, még nem tartottak ott, mert a csengetés és az ajtónyitás között nem telt el annyi idő, hogy azalatt felöltözhetek volna.

A kocsmában találta ki, hogy felmegy hozzá, nem azért, hogy megakadályozza, hogy lefeküdjenek egymással, annyi ideig nem akart ottmaradni, nem is azért, hogy bosszút álljon, nevéssen zavarukon, legyen része neki is az izgalomból, nem. Csak beszélgetni akart, bár tudta, hogy az egyetlen épkezláb mondat az lesz, hogy erre jártam, gondoltam, benézek. És még az esetleg látható lesz rajta, hogy milyen rettenetes állapotban van ő, ilyen állapotban mindenre képes, de nem is, ezt úgyis tudni fogják.

Itt a kocsmában jutott eszembe, hogy szeretlek -- mondta a konyhában Klementínának, mislalt Kálmán a szobába ment a borért.

Erről tényleg nem én tehetek -- mondta Klementina.

Kálmán egy üveg vörösborral hozott, meg volt már kezdve, hozott két poharat magával, egy harmadikat meg a konyhaszekrényből vett elő. Klementina persze hamarosan rosszul lett, visszavonult a szobába, ő még megitta azt a kis bort, ami kellett neki, aztán a konyhaasztalra borulva elaludt. Kálmán magára hagyta.

+

Gyengesége volt a jól álcázott, kihívó csapda, most már tudja, gyengeség volt. Mint egy csecsemő, kiismerhetetlen múlttal, ravasz halott, úgy feküdt ott a parton, korábban, nem szeretnél megcsókolni, kérdezte, nem. Ha már ezt mondta, meg kellett magyarázni. Félreérténéd, azt hihetnéd, hogy túl könnyű győzelmet arattál. Miért gondolod, hogy győzelmet akarok aratni, kérdezte Klementina.

Nem tudom. Lehet, hogy nem akarsz, de mégis olyan lenne, és ezt biztosan észrevennéd. Milyen lenne? Hát olyan, mint egy győzelem. Mi vagyok én, hadvezér? Mondom, hogy talán nem éreznéd úgy, hanem csak látnád. Jó, ezt már mondtad, de miért gondolod, hogy én most erre figyelek, kérdezte Klementina.

Nem tudom, talán mert ismerlek.

+

Hogyan lehet megállás nélkül megérkezni, gondolta, és főleg máshová. Ő, az ígéretes tények, ő, a helynevek az állomások homlokzatán Abszint, gondolta, a keserű özvegy. Abszintot inni. Ideje megírni a beszédet, gondolta.

Liebe Zeitgenossen, fel kell emelni szavunk az államilag támogatott környezetművészet ellen. Úgynevezett ellen. Nem a művészetet kárhoztatom, de nem mehetünk el szótlánul a műalkotás-hegyek, gigantikus japánkertek, tarkára mázolt autópályák és más hasonlók mellett, mert ezek, liebe Zeitgenossen, a szabadidejüket töltő munkások elől veszik el a teret.